

17.79x13.54	1	2	עמוד	7 - 83756567	08/11/2022	הארץ - כותרת	עמוד 2	1	17.79x13.54
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינונו - 80790									

ב. מיכאל

זיכרונות מימי פרוץ החולירע

יהודי העולם למלכות הנאמנות הכפולה.

1920. הסופר סטפן צווייג כותב במכתב לידיד: "אני רואה את תפקידה הפוליטי של היהדות בכך שהיא תעקור את הלאומיות בכל הארצות, כדי ליצור ביניהן קשר ברוח טהורה. לכן אני דוחה את הלאומיות היהודית, שיש בה גם יהירות וגם התבדלות. לא ייתכן שלאחר 2000 שנה בהן חרשנו את העולם בדמנו וברעיונותינו, נשוב ונצטמצם למדינות קטנטנה במרחב הערבי. רוחנו היא רוח העולם. זו מהותנו ולכך נוצרנו. ואם על כך עלינו לסבול – יהי זה גורלנו".

1929. בראיון למגזין "סטר" דיי איבנינג פוסט" אומר אלברט איינשטיין: "הלאומיות היא מחלה של ילדים. זאת החצבת של המין האנושי".

מתברר שהם כולם צדקו. שאליהי היא: האם גם לכל אלה אני חייב סטייק.

מיכאל ב'הארץ' מאתמול, שהוא הקול היהודי היחיד לפי שעה המצדיק את קביעתה של עזרת האר"ם שהציונות היא גזענית. הטור הזה צולם, מוסגר ונתלה בגאווה על הקיר מולי.

2022. בן-סמוטץ' וגזעניו תורפים את השלטון במקום כואב. 1902. הרצל מבקש את תמיכת הלורד (נתניאל) רוטשילד בציונות. רוטשילד משגר תשובה: "אומר לך בכנות שאראה בפלצות את הקמתה של מושבה יהודית טהורה כפשוטו... מושבה שכזאת תהיה גטו עם כל הדעות הקדומות של גטו. מדינות יהודית קטנונית, אורתודוקסית ולא ליברלית, שתדחה מקרבה את הלא-יהודים והנוצרים..."

1917. לורד אדווין מונטגיו (יהודי, שר בממשלת בריטניה) משגר מזכר וועם לממשלת הוד מלכותו. הוא מאשים אותה באנטישמיות על שהסכימה להצהרת בלפור, שתקלע את כל

שאני שמאלן מסריח, והודיע לי בחגיגות לעגנית שלעולם לא נצא מן השטחים.

"עזוב שטויות", אמרתי בכיטחון מוחלט, "תוך שנה, מקסימום שנתיים, אנחנו מסתלקים משם".

"תחלום", הוא השיב, "לעולם לא נצא". "השתגעתי?" אמרתי, "אתה מכיר משהו שהוא טיפס מספיק כדי להתקע שם? זה יחנוק אותנו". "רוצה להתערב?" הוא שאל. "יאללה", השתבתי, "על מה?" "על סטייק", הוא אמר. "התערבנו. אני עדיין חייב לו סטייק".

1975. ב-10 בנובמבר החליטה עזרת האר"ם שהציונות היא "צורה של גזענות". קמה מהומה. כמותם ימים פרסמה תנועת הלייכוד ב'הארץ' משהו שנקרא "טור הלייכוד". מן מודעות קנויה ובה קמצוץ תעמולה. ב-13 בנובמבר כתב "טור הלייכוד" כך: "אנו מוצאים לנכון להפנות את תשומת לב קוראנו לרשימתו של מר ב.

22- בספטמבר 1967, שלושה חודשים וחצי לאחר פרוץ מלחמת ששת הימים, פורסם ב'הארץ' כרוז נוקב. לימים הוא נודע בשם "הכרוז של מצפן". הוא צוטט לרוב, אך משום מה לא צוטט משפט הסיום. הנה הוא: "החזקת השטחים הכבושים תהפוך אותנו לעם של רוצחים ונרצחים". כל האמור בכרוז התגשם. גם המשפט האחרון.

1968. בעודי במדים הלכתי לשמוע הרצאה של פרופ' ישעיהו ליכוביץ בבית סוקולוב: "המפלצת הקרויה 'ארץ ישראל השלמה' תכלה אותנו", הוא אמר. והיא אכן מכלה אותנו. אולי כבר סיימה, אולי היא רק לועסת לאטה את הביסים האחרונים.

1969. אכלתי סטייק בכיי כר דינגוף. שכנה בו אז סטייקיה כשרה, שמכרה סוליות בשר חרוכות בפיתה. בעודי לועס, פגשתי באקראי חבר לספסל הלייכוד ב'צייטליך'. הוא ידע כבר אז